

van avond op een strook wit zeildoek met zwarte verf na en morgen avond hangt het voor mijne tent aan de straat."

De student kon toch weer een glimlach niet onderdrukken en aldus ontwapend weigerde hij zijne hulp maar niet. Met dat papiertje en dat potloodje wilde hij echter zijne handen niet vuil maken, hij nam een blaadje en het potlood uit zijn eigen zakportefeuille. „Ziedaar en zegen er meê. Maar ga nu weg!"

Hij ging ook, na bedankt te hebben, en stoorde hen niet weder, maar door eene reet van de thans voor goed gesloten deur bleef hij hen bebluren.

Eigenlijk was hij een beetje jaloersch op den jonker. Reeds een paar jaar geleden had hij met Dina kennis gemaakt en het was nog altijd bij een praatje, bij gekscheerende woorden en kleine plagerijen gebleven, maar met een onverschillig oog kon hij haar in gesprek met dien mijnheer niet gadeslaan. Hij ergerde zich niet in hevige mate, hij werd niet boos op haar, omdat zij naar de vleierijen van een heer met welgevallen luisterde. Het was een bewijs mede voor zijn eigen meening. Zij was eene knappe meid, en zij zou wel dwaas moeten zijn, zoo zij er geen ooren voor had, als haar dat gezegd werd en dan door zulk een keurig netjes aangekleed heer.

Hij zelf was maar Jan Houvast en hij zou zijne geheele tent wel mogen verkoopen, om zich zoo in de kleeren te kunnen steken als deze jonker en dan nog zou het verschil tusschen hen beide groot zijn; dat gevoelde hij opperbest.

Hij lei zijn rechteroor tegen de reet der deur en kon aldus vrij goed verstaan wat afgesproken werd. Dina en de jonker hadden er geen erg in dat zij in de nabijheid van die deur gebleven, konden beluisterd worden.

Jan hoorde echter en maakte daarbij zijn opmerkingen, zonder gezien of gehoord te worden. „Van avond uit wandelen? Ik wou, dat ik met haar uit wandelen mocht gaan. Zoowat om acht uur, dan wordt het donker? Daar zal ik op letten. Eerst zal mijnheer voorbijloopen, halverwege de Korte Pooten haar afwachten? 't Is waar, het wordt de stilste avond van de geheele kermisweek en Dina zal licht een uurtje vrij kunnen krijgen. Maar ik moet er toch een oogje op houden en zien hoe dat afloopt. Zie zoo! Zij zijn klaar. Jawel! Tot van avond. Drommels, als Jan Houvast eens in de plaats van dien mijnheer was!"

De avond kwam en het bleef stil op straat. Jan was er in den namiddag op uitgegaan, om een stuk wit zeildoek te koopen, ter lengte van de breedte zijner tent. Het lag uitgespreid in het voorportaalje en Jan was den geheelen namiddag voorts bezig geweest met het nateekenen van de letters, door den student op het stukje papier geschreven en bij het invallen van de schemering was het bezwaarlijke woord zoo goed als voltooid. Toen haakte hij de groote houten deuren, die overdag gewoonlijk achter het tentje lagen, maar 's nachts het voorportaalje van de straat afsloten in hunne hengsels en sloot ze. Het zeildoek kon den geheelen nacht rustig drogen; de klok sloeg juist acht uur,